

Mercedes a Concha: „Vždy sme mali podporu, aby sme sa mohli starať o našich súrodencov“

Mercedes a Concha sú sestry a obe sú numerárky auxiliar. Po mnohých rokoch práce v Administrácii domov Opus Dei sa teraz venujú starostlivosti o svojich súrodencov, ktorí trpia spastickou paraplegiou, a apoštolským aktivitám v mestách na levantskej pobrežnej oblasti v Španielsku, ako sú Gandía a Alzira.

Nasleduje rozhovor medzi oboma sestrami.

23.02.2026

Mercedes: „Verím, že povolanie numerárky auxiliar spočíva v tom, že slúži. A touto službou privádza duše k Bohu. Potom sú ľudia šťastní aj z toho mála, čo robíte. A tiež utešujeme ducha.“

Concha: „Našou úlohou je vytvárať domov. Privítať ľudí, aby keď prídu, našli niečo, čo im umožní oddýchnuť si, tešiť sa z toho, čo majú, z čistého a uprataného domu.“

Mercedes: „Nikto mi nikdy nenavrhol, aby som vstúpila do Opus Dei. Jedného dňa mi Pán povedal: „Počuj, čo robíš?“ A ja som sa rozhodla. Myslím si, že na začiatku je to ako randenie. Mala som

kamarátku a pamätám si, že sme sa jedného dňa stretli a ona mi práve povedala, že jej priateľ jej vyznal lásku. Chcela som s ňou hovoriť o iných veciach, ale ona mi rozprávala o svojom priateľovi, o košeli, ktorú mu kúpila... Celý deň, neustále, neustále. A to ma zasiahlo. Povedala som si: „Bože, chcem takto milovať Pána?“ Neviem, nevedela som, či som tak hovorila o Láske všetkých lások. A pomyslela som si: „Takto chcem milovať Pána!“ Keď prídeš do kaplnky, chceš sa stále viac ponárať, nie? Omša má veľkú silu, sústrediť sa na Omšu. Obetovať prácu a povedať: „Toto je moje, toto Ti, pane, dávam.“ A povedať: „Toto ma stojí veľa, je to ťažké, a tak to obetujem na Omši.“ To má veľkú silu. Potom je pravda, že Pán preniká a dáva ti svetlo. Niekedy málo, inokedy veľa, inokedy veľmi veľa.

Keď som už patrila do Opus Dei, presťahovala som sa do Madridu.

Vtedy som pochopila, ako veľmi milujem svoju rodinu, a pocítila som veľmi silné putá. Tieto putá sa nezlomili. Patrím k Opus Dei a mám svojich súrodencov. Teraz ma moji súrodenci potrebujú, pretože jeden po druhom ochoreli. Najprv jeden, potom druhý a potom ďalší. Stalo sa to postupne. Moji rodičia zomreli, keď som mala 30 rokov, a ocitli sme sa v situácii, ktorú sme nečakali.

Concha: „Súrodenci trpia spastickou paraplegiou, kŕčami. A tak postupne ochrnú. Napríklad môj brat José María už nehovorí. Takých máme štyroch. A chcem povedať, že vždy, vždy som mala podporu ľudí...”.

Mercedes: „...aby som mala dostatok času na to, aby som im mohla pomáhať. Nikdy mi nezabránili, aby som s nimi išla k lekárovi alebo vybavila nejaké papiere na Sociálnom úrade.

Concha: „Aj ja som na dôchodku. Môj život teraz nie je taký náročný, ako bol možno vtedy, keď sme boli pri plnej sile. A tak som buď pri žehličke, alebo pomáham v kuchyni. Nie som však nečinná. Na druhej strane, rovnako ako ona, venujem sa formácii iných ľudí. Jeden deň chodím do Gandie a druhý deň do Alziry. Napríklad mám priateľku, ktorá nie je veriaca. Zhodujeme sa v mnohých veciach. Ja mám veľmi rada umenie a ona miluje maľovanie. Keď sa stretneme, robíme práve to: ona spoznáva mňa, ja spoznávam ju. A sú veci, ktoré nespomíname, lebo by sme sa pohádali, a preto prejdeme k témam, ktoré nás spájajú. To znamená, že láska je nadovšetko.

Mercedes: „Myslím si, že každá práca je služba. Aj práca komika. No pozrite sa, naša práca nie je o moc viac službou ako táto. Alebo práca lekára. Moji chorí súrodenci majú dve opatrovatelky, ktoré im

pomáhajú, a ja som im veľmi vďačná za prácu, ktorú robia. Sú ich rukami. Niekedy aj ich jazykom. Práca v službách, práca v domácnosti, je pre mňa jednou z najlepších, pretože človek sa formuje práve v domácnosti.“

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/mercedes-a-concha-vzdy-
sme-mali-podporu-aby-sme-sa-mohli-
starat-o-nasich-surodencov/](https://opusdei.org/sk-sk/article/mercedes-a-concha-vzdy-sme-mali-podporu-aby-sme-sa-mohli-starat-o-nasich-surodencov/)
(02.04.2026)